47ste jaar. — Nr 72. Zaterdag 16 Juni 1900.

Men schrijft in te **Tongeren** bij COLLEE, uitgever en eigenaar van dit blad.

De *Postrijder* verschijnt s dinsdags, donderdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten *franco* gedaan worden aan den uitgever, **Groote Markt, 37-39, te Tongeren.**

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

Abonnement :

Drie maal per week 6 franks per jaar
Twee » » 3 » »
Een » » 4 » »

Een blad afzonderlijk 10 centiemen.
De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.
Aankondigingen 15 cent^en per drukregel.
Reclamen, vonnissen en andere artikels vooraan of binnen in het blad : 1 fr. den drukregel.

TONGEREN, DEN 16^e JUNI 1900.

AN ALLES WAT.

Gezien op 27 Mei alle partijen op eigen ichten den strijd aangingen in al de arrondissementen, is 't ditmaal mogelijk min of er juist de getalsterkte der verschillige indheden vast te stellen.

De lijsten welke streden onder katholieke g, hetzij vereenigd met de moederpartij, zij op eigen hand, verwierven te zamen, gens de berekening van den *Messager de zelles*, 1.062,165 stemmen.

Telt men de stemmen bijeen der liberale radicale lijsten en die der afgescheiden erale groepen, dan verkrijgt men een tal van 500,610 stemmen.

De socialistische lijsten, die der afgeeiden socialisten medegerekend, brengen tot 463.529 stemmen.

Dan, verschillige lijsten, zooals deze der isselsche Independenten, der handelaars, , bebalen te zamen 17,813 stemmen.

Dit maakt, dat het katholiek gezind kieskorps ongeveer 100,000 stemmen meer gebracht heeft dan al de zoogenaamde i-clerikale gezindheden te zamen.

* *

Da k aan de wet, die de katholieke regeeg heeft doen stemmen, kan elke werkman i de stad en van den buiten, en zelfs alle sson die bij eene mutualiteit is aangeten, het volgende pensioen op den ouderdn van 65 jaar bekomen :

Mits van af den ouderdom van 20 jaar, e maand 1,25 fr. in de spaarkas te stor-, een pensioen van 465 fr.

Van af 30 jaar, mits 1,25 fr. per maand, pensioen van 308 fr.

Van af 40 jaar, mits 2 fr. per maand, een sioen van 264 fr.

Van af 50 jaar, mits 2 fr. per maand een sioen van 126 fr.

En dit geldt zoowel voor de vrouw als f den man ; elk echtpaar kan dus een bbel pensioen bekomen.

* *

Men begint te Brussel te klagen over de toonstelling van Parijs. De handelaars reeren dat zij nadeel zal doen aan de ten, dat Belgen en vreemdelingen hun geld r Parijs gaan verteeren.

Is misschien de zaken te zwart inzien. Er zullen evenwel vergoedingen zijn. De emdelingen, die van zeer verre komen, len te derer gelegenheid zeker België beken.

* *

Indien het huwelijk van Prins Albert niet België geschiedt, zal het nietemin aanling geven tot groote feesten, waarvan de isselaars het profijt zullen hebben.

Het hof, het gouvernement en de stad ssel zijn, zegt men, voornemens iets otsch te doen.

De ingewijden verzekeren dat de verrasgen, die men ons voorbereidt, de festeheden zullen overtreffen, die naar aanling van het huwelijk van den hertog van bant, thans Leopold II, plaats hadden.

De officieele wereld verwacht zich aan e overvloedige uitwisseling van decoras tusschen België en Beieren.

* *

De *Annalen der Vooriplanting* bestatigen r het jaar 1899 eene ontvangst van 20,273 fr. 93 c., dit is 119,352 fr. 50 c. erder dan het voorgaande jaar. Gelijk jd, staat Frankrijk op de eerste plaats met 4,009,990 fr. 84 c. ; Elzas-Lotharingen heeft 424.790 fr. 82 c. en Duitschland 356,495 fr. 25 c. gegeven. In België is opgezameld 345,524 fr. 58 c. De Vereenigde Staten zij ook merkelijk in voorrijding.

* *

Vóór de kiezingen, vond de *Flandre libérale* een paar clericale schandalen uit, onder al der een te Ledeberg, waar een katholiek van zedenschennis werd b tiehr.

Zaterdag meldt het blad zelf, dat de onschuld van den betichte bewezen en hij vrijgesproken is.

Ziedaar al wat er overblijft van dit clericaal schandaal.

Op 9 Mei schreef de *Flandre* dat een katholiek onderwijzer op de « Coupure » eene dame geweld zou aangedaan hebben.

Welnu, tot hiertoe is er zelfs geen schijn van onderzoek begonnen.

Met zulke laffe, lage middelen, voeren de doctrinaire den kiesstrijd! Hoe ellendig!

* *

De gebeurtenissen in China hebben eene erge en onrustbarende wending genomen. De ontvangen telegrammen zijn slecht en laten er ongelukkiglijk nog ergere voorzien ; want de kiezerlijke troepen, tegen de roovers uitgezonden, wijken en schijnen te heulen met den vijand.

Hoe zal deze oproer afloopen? China kan geen weerstand bieden aan een gezamenlijk optreden der mogendheden. Maar men kan zich niet voorstellen dat deze zich zullen gelasten met de politie in 't reusachtige rijk.

En dan, de mogendheden zouden tot het einde toe eensgezind moeten blijven. En niets is brozer dan hunne overeenkomst en indien er bij ongeluk eene botsing tusschen hen ontstond, heeft men bij het denkbeeld welke verwikkelingen hieruit zouden kunnen voortspruiten.

* *

De aandeelhouders der speeltank van Monaco, hebben onderen de winsten der bank voor het afgeloopen half jaar verdeeld, winsten die beloopen tot 24 millioen fr. De prins van Monaco heeft daar, natuurlijk, het leeuwendeel van opgestreken. De aandeelhouders, echter, laten klachten hooren, onder voorwendsel dat men verleden jaar 27 1/2 millioen te verdeelen kreeg. Die vermindering van inkomsten moet toegeschreven worden aan den Transvaalschen oorlog.

* *

Een geleerde, Dureau de la Malle, heeft den zaag van den nachtegaal opgetekend.

Zichier wat hij gevonden heeft :

Timi, timi, timi, tian,
Spretû, zqua,
Querree, pi pi,
Tio, tio, tio, tix,
Qutio, qutio, qutio, qutio,
Zquo, zquo, zquo, zquo,
Zi, zi, zi, zi, zi, zi,
Querrer, iû, zquû, pi, pi, qui !

Men kan 's nachts gaan luisteren of het wel juist is !

Spaart de vogels!

De meezen behooren tot de nuttigste vogels voor den landbouw. Zij zijn bijzonder vlug en kunnen in de boomen allerlei houdingen aannemen, zoodat zij ook de allerdunste takjes en twijgjes aan alle kanten kunnen bekijken en van insekten en insekteneieren zuiveren. Van tijd tot tijd eten zij, bij gebrek aan insekten, ook zaden. Dat geschiedt vooral in den winter en kan dus geene schade aanbrengen.

Door hun voortdurende beweegbaarheid, hebben de meezen zeer veel voedsel noodig. Bij gebrek aan insekten of zaden, vallen de grootere soorten somtijds kleinere vogels aan, hakken deze met hun snavel den schedel open en eten de hersenen. Ook in dit opzicht kunnen zij geen serafte doen. Insekten vormen echter verreweg het hoofdvoedsel en daar de meezen het geheele jaar bij ons blijven, moet men ze onder de allernuttigste vogels rangschikken.

De meezen broeden tweemaal 's jaars en zijn dan niet op elkaarders nabijheid gesteld. Hiermede moet rekening gehouden worden, wanneer men, om de meezen te lokken, nestkastjes gaat uithalen. Deze moet men dus niet te dicht bij elkaar plaatsen. Na den broeitijd worden ze gezellig. Verschillende soorten van meezen voegen zich bijeen en daar komen vaak nog verschillende andere vogels bij.

Door hun geringe grootte, zijn de meezen in staat zich aan de dunste twijgjes vast te hechten en die af te zoeken. Winterkoninkjes en goudhaantjes kunnen dit ook wel, maar deze kunnen niet in allerlei houdingen (tot hangende toe) de takken en twijgjes van alle kanten bekijken. Bovendien onderscheiden de meezen zich door groote nieuwsgierigheid, waardoor zij alles onderzoeken.

De meezen zijn verbazend vruchtbaar. Den eersten keer leggen ze 10 à 12 eieren. Eens vond men in het nest van een zwartkopmees niet minder dan 27 eieren. Deze zijn wit van kleur met roode puntjes. Sommige meezen hebben hun nest in holle boomen, andere bouwen een sierlijk nestje.

De groote vruchtbaarheid der meezen hebben zij zeer noodig om de soort in stand te houden. In den winter sterven er namelijk vele van honger. Wij hebben thans wederom een tijd achter den rug, die voor deze nuttige diertjes zeer gevaarlijk is geweest. Bij mistig en regelijk vorstig weer, worden de dunnere boomtakken allen met een laagje ijskristalletjes bedekt. Hoewel dit nu bij opvolgend zonnig weer voor ons een zeer fraaien aanblik kan opleveren, denken de meezen er niet aldus over. Zij kunnen tengevolge van den rijm de insekteneieren en poppen niet vinden en moeten, daar ze niet lang zonder voedsel voort kunnen, van honger omkomen. Hetzelfde geschiedt natuurlijk wanneer de takken met sneeuw en ijzel bedekt zijn.

Wie er een boomgaard op na houdt, kan natuurlijk de meezen als niet te waardeeren vrienden beschouwen. Zij zijn het, die de insekten vernietigen, welke anders de appels en peren zouden benadeelingen. Heeft men dus meezen in zijn boomgaard, dan mag men, vooral in eenen tijd als ik boven om schreef, wel om deze beestjes denken. Daarvoor wordt aangeraden om in zulk een tijd stukjes spek of vlesch uit te hangen.

Van belang is vooral, dat de meezen ook in den winter als verdelgers van insekten optreden. Dan zijn de insekten slechts in den vorm van eieren of poppen aanwezig, terwijl de afwezigheid van bladeren het schoonzoeken van de takken beter toelaat. In den zomer dooden zij eene verbazende hoeveelheid rupsen. Men zegt zelfs, dat zij ook behaarde rupsen oppikken, die anders alleen den koekoek tot vijand hebben. De koolmees en de pimpelmees komen vooral in ooze loofbooman voor.

Hoewel de meezen zeer vruchtbaar zijn, en overal wel voorkomen, staat hun aantal toch niet in verhouding tot die groote vruchtbaarheid. De oorzaak daarvan is natuurlijk in de eerste plaats de groote sterfte in den winter, en verder hebben zij de roofvogels en de kraaien als onverzoenlijke vijanden.

PROVINCIALE KIEZINGEN.

Uitslag

der **balloteering** van **verl. zondag.**

Kanton Loon.

Gekozen : Graaf A. de Borchgrave d'Altena, uittredend katholiek provincieraadslid, met 3585 stemmen.

Niet gekozen : M. Warnants, 2981 stemmen.

Kanton Sint-Truiden.

Gekozen : MM. de Creeft, 4,016 stemmen ; Jadoul 3751 ; Nagels 3781 en Van Marsenille 3974, uittredende katholieke provincieraadsleden, en M. Grauls, afzonderlijke katholieke kandidaat, 3975 stemmen.

Niet gekozen : MM. Quintens, uittredend katholiek provincieraadslid, en Goffin, nieuwe katholieke kandidaat.

Tijdens de nazienig der kiezingen door den provincialen raad, werd er een bezwaar ingebracht tegen de verkiezing van M. Grauls te Sint-Truiden.

Het steunde op het feit dat een der aanbieders der kandidatuur Grauls niet kiezer is.

De raad neemt dit stelsel aan. Hij verklaart de verkiezing van M. Grauls ongeldig en roept M. Quintens als gekozenen uit.

Samenstelling der Provincieraden.

Vóór de kiezingen.

Provinciën.	*Kath.*	*Lib.*	*Social.*	*Getal raadsleden.*
Antwerpen.	49	24	—	73
Brabant.	36	52	3	91
West-Vlaand.	73	3	—	76
Oost-Vlaand.	79	14	—	93
Henegouwen.	27	37	25	89
Luik.	26	32	25	83
Limburg.	44	—	—	44
Luxemburg.	35	9	—	44
Namen.	47	14	1	62

NU.

Provinciën.	*Kath.*	*Lib.*	*Social.*	*Totaal.*
Antwerpen.	49	24	—	73
Brabant.	32	57	2	91
West-Vlaand.	73	3	—	76
Oost-Vlaand.	79	14	—	93
Henegouwen.	27	23	29	89
Luik.	21	23	39	83
Limburg.	44	—	—	44
Luxemburg.	33	11	—	44
Namen.	45	16	1	62

PROVINCIALE RAAD van LIMBURG.

Openingszitting van dinsdag 12 Juni 1900.

De openingsrede van M. den gouverneur handelde over den toestand der gemeentelijke schuld. Hij deed de voor- en de nadeelen van het aflossingsstelsel uitschijnen en drukte den wensch uit, de Maatschappij en het Gemeentecrediet zouden dienst voor leeningen voor facultatieve aflossingen te zien inrichten.

De raad, na de kiezingen der nieuwe raadsheeren gerdgekeurd te hebben, vormt zijn bureel. Hij benoemt : Als voorzitter, M. Slegers ; als ondervoorzitter M. Van Hamont ; als secretarissen, MM. Moors en de Caritat.

* *

Daar er geene tegenstrijdige kandidaturen aangeboden werden, heeft de bestendige afvaardiging, woensdag Mgr. Keesen en M. Meyers, als provinciale senators uitgeroepen.

* *

In zijne zitting van gisteren vrijdag, heeft de provinciale raad M. Moors, door 28 stemmen, bestendigen afgevaardigden benoemd, in vervanging van M. Stiels, die zijn ontslag gegeven heeft.

GESCHIKT OM TE TROUWEN.

Op tien vragen, zegt een Duitsch schrijver, moet een jongmensch, die trouwen wil, bevestigend kunnen antwoorden. Kan hij dat niet, dan is 't beste het huwelijk achterwege te laten.

De vragen zijn als volgt :

1° Hebt gij alleen de persoon van uw bruidje lief of ook haar inborst ?

2° Hebt ge karakter genoeg, om uwe overtuiging te handhaven, ook tegen de beden van eene vrouw in, en aan den anderen kant, om uwe vrouw thuis niet te boeien voor de omaangenaamheden, die ge buiten huis hebt ondervonden ?

3° Kunt ge op uw middagmaal wachten ?

4° Kunt ge werken onder kindergeschreeuw ?

5° Kunt ge een nacht waken zonder den volgenden dag knorrig te zijn ?

6° Kunt ge voor goed afscheid nemen van uwe oude vrienden ?

7° Zijt ge tevreden met het voorlaatste woord ?

8° Kunt ge in den schoonmaaktijd in uw humeur blijven ?

9° Kunt ge tegenspraak verdragen, wanneer ge weet, dat ge gelijk hebt ?

10° Kunt ge een kind op den arm hebben en het uithouden wanneer het begint te schreeuwen ?

Wie dat alles kan, — voor dien is trouwen eene kleinigheid.

De geesel onzer tijden.

Verarming en ontaarding van gansch een land, van ons dierbaar Vaderland ; ziedaar wat, kost wat kost, moet verhinderd worden. De strijd tegen het onmatig alcoolverbruik is derhalve een plicht voor elk weldenkend man, voor elk oprechten landgenoot, en dewijl de kwaal maatschappelijk is, moet het burgerlijk gezag met krachtige en doeltreffende wetten en verordeningen in den strijd voornuit treden, wat elke handlangers der alcoolduivels er ook van zeggen. Indien de bevelen en vermaningen des Godsdienst nopens de matigheid door aldoende maatregelen van staatswege onderschraagd zijn ; indien allen wien de toekomst en de eer des lands ter harte ligt zich samensluiten, dan zou de onheilspellende toestand dra verholpen zijn ; want de alcoolplaag is genezbaar, dan zelfs wanneer zij eene algemeene ziekte, eene ziekte des lands geworden is.

De bewijzen ervan zijn sprekend en huidig.

In geene streek van Europa nam over een 30-tal jaren het alkoolmisbruik eene meer diegelende ontwikkeling dan in Noorwegen. De verschijnselen van stoff-lijk en zedelijk verval verloonden zich gelijklijns met de uitbreiding van de jenevers-ziekte, en wekten de aandacht van alle vaderlandsminnende geesten.

Er ontstond eene zalige beweging die welhaast het karakter nam van eenen nationalen kruistocht. Van uit den kanoel der waarheid, van de volkstribune, van de spreekstoele der school, van den rechterstoel, uit duizenden monden der drukpers, van den vorstelijken troon zelven, klonk de alarmkreet, gepredikt tegen den maatschappelijken vijand van orde en deugd. Eindelijk, de gemoederen breid zijnde, mochten de wetgevende kamers, zonder als vrijheidsknevelaars te worden geschandvlekt, aldoende wetten tot betengeling der steeds toenemende kwaal uitvaardigen.

De gehoopte uitwerksels van dezen kruistocht tegen den alcool deden zich niet lang wachten. In 1860, steeg het verbruik van jenever tot 6 liters per hoofd. Thans is het gedaald tot 5 liters. Trapsgewijze verminderden de gevallen van zinneloosheid, de armoede en de misdaden.

In Noorwegen telt men heden 180 misdrijven op 100,000 inwoners ; in België 648 !

Ruim driemaal meer jenever wordt er gedronken. In Noorwegen, vindt men maar éene herberg voor 7812 inwoners ; in België, éene voor 45 ! Die zich hier met jenever wil verlustigen, heeft maar de straat over te steken, dewijl in Noorwegen de liefhebber van een borrelije soms 10 uren weg moet afleggen om er *eentje te pakken*.

In Engeland, waar de matigheidsbanden 4 millioen leden tellen, heeft men zich met overspreiding maatregel-en niet tevreden gesteld om de noodlottige gevolgen der jeneverziekte te keer te gaan ; men heeft de krachtige hulp der wet ingeroepen en het stelsel der plaatselijke keuze, *local option*, ingevoerd, welke toelaat het getal drankslijterijen merkelijk te verminderen.

In Holland, heeft de wet van 28 juni 1881, het getal der herbergen streng bepaald. Daar wordt de verkoop van jenever in het klein door burgemeester en schepen en toegestaan. (1)

In het jaar 1886, heeft Zwitserland door een referendum het monopolium van den alcoolverkoop vastgesteld en 40 % van het daardoor verkregen kapitaal, wordt besteed aan den oorlog tegen het drankmisbruik.

Van de 45 staten die Noord-Amerika bevat, hebben er 42 bijzondere wetten tegen den drank toegepast. (2)

En hoe is het in ons land ? Wat heeft men beproefd om de jammerlijke uitbreiding dezer kwaal, erger dan de pest, te stuiten ? Tot het jaar 1887 niets, volstrekt niets ! Wel is waar, eene maatschappij (3) was sedert eenige jaren tot stand gekomen om den gersel onder tijden af te weren, maar eilaas, na eene propaganda van verscheidene jaren door menigvuldige pennevruchten, volksvergaderingen en allerlei oproepen, telde zij nauw een duizendtal leden en beschikte over slechts drie duizend frank ; en zij heeft moeten wachten tot het jaar 1895 om eene toelage uit de Staatskas te krijgen van 5000 frank !

Tot 1887 hield de staat zich onverschillig buiten het slagveld en vergenoegde zich met regelmatig inkomen der accijnsrechten te bewaken.

Met 1887 begint eene reeks weltelijke verordeningen — buiten twijfel welgemeend, maar wolkomen ontoereikend om een dijk te stellen tegen de verwoestingen der kwaal — (4). De verbaasdste was ongetwijfeld de laatste wet, aanzienlijke de openbare dronkenschap, gesteld in 1897 ; maar in 't algemeen, laat hare toepassing veel te wenschen.

In de kamerzitting van 14 januari 1896, verklaarde de minister van Financiën dat op de begrooting van Landbouw voor dat jaar een krediet van 50,000 fr. zou ingeschreven worden om de propaganda tegen drankmisbruik te ondersteunen ; en zoo is het geschied. Het is weinig.

Het klein Zwitserland, met zijne drie millioen inwoners en geringe hulpmiddelen, heeft in vier jaren (1892-96) 2,285,000 frank tot bestrijding der jeneverplaag besteed. In 1896 heeft het drie-tot 800,000 frank gebruikt ; dat is 16 maal meer dan de som welke België sedert dit zelfde tijdstip jaarlijks waagt in eenen strijd die het stoffelijk, verstandelijk, zedelijk en godsdienstig welvaren van het 't Vaderland tot voorwerp dieden.

(1) Het getal der vergunningen mag de volgende evenredigheid niet overtreffen. In gemeenten van meer dan 50,000 inwoners, éene herberg op 300 inwoners. In gemeenten van meer dan 20,000 inwoners en minder dan 50,000, éene herberg op 400 inwoners. In gemeenten van meer dan 10,000 inwoners en minder dan 20,000, éene herberg op 500 inwoners. In kleine gemeenten, éene herberg op 300 inwoners.

(2) In zeven staten der Amerikaansche Unie, is het stoken en verkoopen van sterke dranken totaal verboden.

(3) De Belgische matigheidsbond.

(4) De beer Lammens, zitting van 14 Augusten 1899.

NIEUWS uit de stad en de provincie.

APOTHEEK.—**ZONDAGSRUST.** — MORGEN ZONDAG, zal de Apotheek van **Mr Broeders** alleen open blijven, **van 12 uren 's middags tot 12 uren 's nachts, voor** DRINGENDE NOODWENDIGHEDEN.

De Comptante betaling zal vereischt worden.

De **hofbouwkundige** societeit van Tongeren richt voor ZONDAG 24 JUNI eene tentoonstelling van boeken in, die zeer belangrijk beloofd te zijn en die zal plaats hebben in de groote feestzaal van het Stadhuis.

Op de markt van Tongeren van verleden woensdag waren te koop gesteld : 455 paarden, 227 koeien en kalveren, 2 schapen, 169 vette varkens, 1571 biggen, 142 loopers.

Paardenmarkt *te TONGEREN*, MAANDAG **23^e Juli.**

Landbouwtentoonstelling van Hasselt. — Daar de Koning de landbouwtentoonstoonstelling van Hasselt met zijn bezoek wil vereeren en dewijl Zijne Majesteit tijdens de eerste dagen van Juli buitenlands moet zijn, is de opening der tentoonstelling verschoven.

HET ERWISSELD KIND

10de VERVOLG.

Niet uit berekening, maar slim in hare onschuld, d Molly Pennefather bij den millionnair en zijne uw den juisten toon aangeslagen.

— Kiodlief, zegde Alice, in den eersten den iten winkel — gij moet mij het genoegengunn, een kostuum voor u te koopen ! Dat moet !

— Maar ik heb het niet noodig, waarlijk niet ! zekerde Molly lachend.

— En als gij mij een plezier er mee doet ?

— Dan, nu ja, dan wil ik het wel aannemen ! En zoo geschiedde het. Dien avond werd er in kosthuis, aan het adres van juffrouw Pennether, bezorgd : een hoed, ter weerde van minns vijf guineas ; een kleed, dat wij maar niet len trachten te taxeeren ; een fijn mooitelje, ne doos handschoenen, en drie paar bottinen.

— O, zegde het meisje, toen zij 's avonds het tel verliet, wat een plezierig gevoel is het voor j, dat er tusschen ons geen haken en oogen zijn geldelijken aard ! Gij zult mij bewonderen in joe kunst, en ik zal u uw geld niet benijden... ef John, beken nu maar rondweg dat ik er ter aan toe ben, dan gij ! Want het is aangemer, bewonderd te worden, dan benijd.

Molly kwam thuis. Op hare tafel lagen de pakken pakjes. Zij maakte ze alle open. Zij zette den ed op, streelde de zachte stof van het kleed, zag de handschoenen, hield de schoentjes bij t licht.

— Ben ik toch eigenlijk niet een geweetenloos meisje? zegde zij bij zichzelf. O foei ! Als Dick het eens wist !... Maar wat kon ik doen ? Ik kon toch niet hardnekkig blijven weigeren. Dat zou misplaatste trotschheid zijn geweest. En nicht Alice wilde het mij immers geven, zij had er plezier in !... Maar geen geld aannemen, Molly ! Geen geld neemt ge van hen aan, hoor ! Pas op !

XII.

Het was eenige dagen later, in den voormiddag, John Haveril was naar de City gegaan voor zaken, om bij elkaar te houden wat hij had — eene bezigheid die al de leveradagen van den rijken man schijnt in beslag te nemen, zoodat hem inderdaad geen tijd overblijft om den weg naar het koninkrijk der Hemelen te zoeken.

Zijne vrouw zat aan het venster harer kamer in het hotel, en zag uit naar het gewoel op straat. Zij had geen zeentje philosophie in zich.

De aanblik van al die menschen en rijtuigen, dravend en doorendwarrelend, wekte in haar hoegenaamd geen gedachten aan de ijdelheid en vergankelijkheid van het menschelijk bestaan. Och, neen ! Zij had er plezier in. Al die drukte verstrooide haar. Verder niets.

Molly Pennefather lag op de sofa een roman te lezen. Daar kwam een klopjen aan de deur haren gedroom storen. Een bediende bracht op een zilveren blad een groezelig stukseen papier, en waarop met potlood gekrabbeld stond :

— Alfred Pennefather. Voor Mevr. Haveril. Brenger wacht.

— Hoe ziet de man er uit ? vroeg Mev. Haveril.

— Wat zal ik u zeggen, Mevrouw ? antwoordde de jongen. Wel een weinig verloopen — als ik het zoo noemen mag. Maar hij zegt dat hij een neef is van Mevrouw.

En de slungel lachte, met het zilveren presenteerblad voor zijnen mond.

— Ik zou maar niet lachen om een arm man, zoo bestrafte hem Alice. Wie weet waar gij zelf toe komt ! Misschien hebt gij zelf wel een neef of een oom in het armhuis zitten... Laat hem binnen, onmiddellijk.

De man verscheen, en snel sloot de bediende achter hem de deur, om de in lompen gekleede figuur, zoo weinig passend in dit vorstelijk hotel, te verbergen.

Het was Alfred de bankrotsier. Hoewel hij nog geene week geleden die handvol goudstukken ontvangen had, zag hij er meer verloopen uit dan ooit, — een ware vogelenschrik.

— Wel, neef, wat komt gij hier doen ? vroeg Alice, op niet zeer bemoedigenden toon. Gij zijt toch verleden week al hier geweest ?

— Ja, nicht, dat ben ik.

— Nu, dan hebt gij toch gehoord wat mijn man tot u gezegd heeft. Mijn man heeft meer voor u gedaan, dan voor een van de anderen. Hij heeft u geld gegeven. Wat hebt gij daarmee gedaan ? Wat wilt gij nu nog ?

— Ik wou eens een oogenblik rustig met u praten.

De trekken van dezen man teekenden volmaakt den ongelukkige, die het in zijn leven beter heeft gehad, den diep vervallene.

Geen kwaad gezicht had hij. Och neen ; de man met een kwaad gezicht komt dikwijls in de wereld wel vooruit. Een zwak gezicht had hij, een van die gezichten zooals men er dagelijks zien kan in het lokaal van den policierechter, waar stakkers terechtstaan wegens kleine diefstallen of verduisteringen.

Op Alfred Pennefather's gezicht stond te lezen, dat hij indertijd van het vette dezer aarde niet had genoten ; dat hij bezweken was voor elke verleiding ; dat hij, wat hij ook beproefde, nooit in iets was geslaagd, en dat hij om al die ongelukken verstooten was uit den kring van zijne vrienden. Want herhaalde ongelukken worden ons evenmin vergeven, als herhaalde dwaasheden.

— Nu dan, gij kunt praten, zegde Alice. Die jonge dame daar, die nicht van u, wilde zij eerst zeggen, mag het wel hooren. Wat is er ?

— Ik hoopte, Alice, u onlangs eens alleen te hebben kunnen spreken. Onder den hoop inhalige bedelaars en onbeschaamde flikflooiers was dat onmogelijk. Ik schaamde mij, in zulk gezelschap te zijn. De neef Charles, bij voorbeeld, wel, als ik naar mijn lust te werk was gegaan...

— Spreek liever over u zelf. De een zoo goed als de ander kwam om te halen wat er te halen viel. Wat wilt gij ?

— Ik zal eerst wat gaan zitten. Hij koos den gemakkelijksten stoel en stak de beenen rechtuit. Ha, w l eens heerlijkheid, het zoo goed te hebben. Nicht Alice, gij zijt eene benijdenswaardige vrouw.

— Ik bid u, ga verder.

— De wereld Alice, is van den beginne af tegen mij geweest. Zie eens deze schoenen, en zeg mij dan of de wereld niet tegen mij geweest is. En geloof niet wat ze kwaads van mij zeggen. Schandelijke, liederlijke leugenaars, die Charles voorop ! Neen, mijne schuld is het niet geweest, maar de schuld van de wereld !

— Nogmaals nu, wat wilt gij van mij.

— Een voorschot.

— Doe dan wat mijn man u gezegd heeft. Schrijf hem. Wat is er geworden van het geld dat hij u gegeven heeft ? Is dat al verteerd ?

— Nou neen, geen verteeren, Alice. Dringende schulden betaald en de meest onmisbare levensbehoefte aangeschafft.

— Schulden ? Wie gaf u dan nog kredietl ? En levensbehoeften ? Wel gij zijt armzaliger gekleed dan ooit !

— Ik kan u bewijzen, Alice, dat het geld goed werd besteed.

Wanneer, na lang ontberen, den verloopene een buitenkansje in de hand valt, dan is zijn eerste verleiding, eens een avond plezier er van te hebben.

Zich in nieuwe kleeren steken, eene betrekking zoeken, dat is morgen nog tijds genoeg ! Van avond eens den beker des genots aan de lippen gezet !... En als de morgend daagt, waar zijn dan de goudstukken ? — Gevlogen.

Het was een woeste droom, die uitliep op een zero — de armoe scheurt den rampzalige weer bij flarden.

— Kom, nicht Alice, laat ons nu maar geen onderkoeien uit de gracht halen ! Laat ons liever over de toekomst spreken. Ik ben een doorgetobde, Alice. Komaan, doe een goede daad en help mij weer boven !

Wanneer iemand verklaart dat hij er door getobd is, dan zegt hij gewoonlijk wel de waarheid. Dit is een van die weinige dingen, om welke wij in den regel niet plegen te liegen.

— Ik heb geen geld van mijzelf, zegde Alice.

— Maar gij hebt dingen die geld weerd zijn.

Zijn oog rustte op een gouden armband, die op de tafel lag.

Alice zag hem veronstwaardigd aan.

— Hoor eens, neef Alfred, zegde zij, als gij bedoelt dat ik u de geschenken van mijn man zou moeten geven om ze naar den pandbeleener te brengen, dan zal ik u liever ineens de deur laten wijzen... zeg mij nu kortweg waarvoor ge gekomen zijt, voor ik om den bediende snel.

Nu begon hij te grienen. Hij zag er werkelijk ellendig uit en had vermoedelijk honger.

— O, wat hebt gij een meedoogenloos hart ! En met veertig pond kan ik geholpen zijn — zou ik een sigarenwinkeltje kunnen overnemen ! Met veertig pond, een bagatel van veertig pond zou ik weer een stevaad kunnen worden van de familie !

— Ik zeg u neef Alfred, dat ik geen geld van mijzelven heb, herhaalde Alice. Als gij niels anders te vertellen hebt, ga dan maar weg. Mijn man kan elk oogenblik thuiskomen.

— Neen, neen, dat zal hij niet. Ik heb hem in het oog gehouden. Hij is naar de City gereden in een omnibus. Met al zijn geld rijdt hij nog in omnibussen ! — Hij is weg en ik ben vast besloten hier niet vandaan te gaan, Alice...

Nu stond Molly op en legde haar boek neer. Zij stapte op den man toe en vatte hem met hare gespierde hand bij den kraag. Hij sportelde met handen en beenen ; doch zij greep nog vaster. Hij rolde van den stoel — en zij hield den kraag in hare hand.

— Sta op en ga weg, ellendige keel ! riep zij.

— Langzaam stond hij op.

— Ga weg ! riep Molly.

— Eerst schaêvergoeding voor mijn stukgescheurde kleeren, zegde hij. Betaal mij schadegeld voor mijne éénigen frak.

— Geef hem een shilling, Molly, en laat hem loopen.

— Wacht even — wacht eens even ! Wees toch niet zoo hevig, Alice ! Ik heb een geheim, dat u zeker van mij zoudt willen koopen. Ik laat het u, ziedaar, voor den prijs van veertig pond.

— Verkoop het aan mijn man.

— Dat gaat niet... Dit juffertje is zoo ruw met hare handen... Mag ik nog even aan zitten ?

— Neen, zegde Molly. Blijf staan. Als gij uw geheim in vijf minuten niet verteld hebt, dan gaat gij er uit.

— Het betreft uw huwelijk, Alice. Gij zijt ongeveer zes-en-twintig jaar geleden getrouwd. Het was in 1871, dat herinner ik mij nog. Uw man was zoo iets als toneelspeler, met name Anthony...

— Dat is geen geheim.

— Uwe familie wilde uwen man niet kennen en liet u links liggen. Dat volk was op zijne manier nog hoogmoedig, stijf van vooroordelen.

Anthony was evenwel maar de tooneelnaam van uw man. Zijn ware naam was Woodroffe...

— Dat is ook al geen geheim. Als gij er niets anders weet...

— Een oogenblik geduld ? Neef Will, de broeder van Charles, nam de partij voor u op, aangezien hij zelf op de planken was. Will was uw getuige. Gij trouwdet in de kerk te South Hackney. Terstond na het huwelijk gingt gij op reis. Will, diet ik denzelfden namiddag ontmoette, vertelde mij dat alles.

— Man, man, staak die praatjes ! Waar blijft nu uw geheim ?

— Een oogenblik. Wees niet zoo ongeduldig, Alice... Een paar jaren later ontmoette ik Will nog eens en ik leende eene kleinigheid van hem. Hij zegde mij toen dat gij naar Amerika waart.

— Een schoon geheim !

— Het geheim moet nog komen. Wees niet zoo ongeduldig, Alice ! Het is nog mijn geheim, niet het uwe... Omtrent vijftien jaar geleden ontmoette ik een kerel aan het biljard. Hij speelde niet sterk, en bij had geld, en daarom dacht ik... na, kort en goed, ik haalde hem bij ons onder dak. Moeder verhuurde destijds gemeubeld e kamers in Middleton Square. Nu dan, die man zegde, dat hij een komediant was uit Amerika. Zie... nu komt het geheim. Die M. Anthony was uw man, Alice ! Verstaat gij mij wel ? Hij ging er van door zonder zijne kamerhuur te betalen, en... hij was uw man !

— Nu, wat zou dat ?

— Ja, wat zou dat... Gij trouwdet met M. John Haveril, meenende dat uw eerste man dood was. Maar uw eerste man is niet dood. Hij is ook springlevend. Ik heb hem gezien — en dat is uw mijn geheim.

— Het kan mij geen zier schelen, of hij dood of levend is.

— Wel, maar als hij nog leeft, hoe kunt gij dan de vrouw van een anderen ? Hoorenen, Alice, ik lega de uiterste waarheid. John Haveril, wiens ware naam Woodroffe is, zit op het oogenblik hier in Londen. Verleden week nog heb ik hem ontmoet ; maar hij kende mij niet meer. Hij is totaal ten onder, precies als ik. Wij slapen voor tien centen in dezelfde slaapstede.

— Ik zeg u nogmaals, dat ik van dien man niets verlang te hoeren. Als hij armoe lijdt, dan heeft hij zijn verdiende loon.

(Wordt vervolgd).